

2n ACCÈSSIT ADULTS

MARIA DOLORS GIBERT PALMERO

EL FILL

La mare

Dilluns, 19 de desembre de 2016

He desitjat aquest moment tantes vegades, que ara no em puc creure que hi siguem tan a prop. Durant tots aquests anys he omplert el buit de la teva absència amb records que m'inundaven els pensaments a vegades de manera inesperada i a vegades volguda. En qualsevol lloc, en qualsevol moment. Una olor, una imatge, un gest, unes paraules, una cançó... Tot em feia pensar en tu, i els sentiments que això em produïa eren del tot contradictoris. Primer d'alegria, per tenir-te present, perquè d'aquesta manera et mantenia viu al meu costat. Però després, se'm gelava l'ànima de tristesa, una tristesa immensa per saber-te tan lluny.

Ara sé que tot el que hem fet per recuperar-te no ha estat en va; les cartes, les trucades, els tràmits, les visites, els viatges. Ara sé que tot aquest dolor que ens retornava la manca de notícies teves, i que en alguns moments ens ha fet defallir, ha valgut la pena. Avui tornes a casa, amb els teus. Tornes a l'escalf de l'amor dels qui tant t'hem estimat.

Ara estem aquí a l'aeroport el teu pare i jo. Et recordo perfectament en el dia que vas marxar, travessant la porta d'embarcament, vestit amb els texans i la samarreta del Dhaulagiri, despentinat i carregat de bosses. Et veig saludant-nos amb la mà i somrient d'aquella manera que tant m'agradava, caminant decidit, a la conquesta del teu somni. Em veig a mi mateixa plorant, com ara, d'alegria de saber que feies el que més havies desitjat, però alhora de por, com qualsevol altre mare que veu marxar al seu fill i no sap si el tornarà a veure.

Encara puc sentir la força dels teus braços prement-me contra el pit, només minuts abans, i aferrar-m'hi, per no deixar-te marxar, per no deixar-te anar. Puc sentir la teva olor, que tant he enyorat i ploro. Ploro i et petonejo el coll i tu em dius «ja està mama, no ploris» i em fas un petó tan dolç...

Veig el teu pare allà, al costat nostre, que ens observa amb un somriure que conec; ell també pateix, com ara. Sé com t'estima i el greu que li sap veure't marxar, però no diu res, no és el moment. Sap fins a quin punt n'és, d'important, per a tu, fer realitat aquest somni. Us abraceu, i jo us miro amb els ulls entelats i sóc feliç.

L'he imaginat tantes vegades aquest moment al llarg d'aquests tristos anys, que ara que estem a punt de retrobar-nos, dubto del que haig de fer, de si et reconeixeré, de si tindrè forces per mirar la teva dolça cara, del que et diré, de si podré plorar, i de si finalment podrem recuperar la pau i enterrar les pors que ens han acompanyat durant tots aquests anys i que ens han aconseguit gelar l'ànima.

El pare

Estem aquí, a l'aeroport, esperant asseguts en aquesta sala gèlida, agafats de la mà, un al costat de l'altre. Restem en silenci amb la vista posada en la porta tancada que tenim davant nostre. Avui torna a casa després de gairebé deu anys que ens va deixar per perseguir el que més estimava, la llibertat.

La miro i sé que està pensant en ell; no li interessa res del que passi al seu voltant. Ja fa massa temps que és així, la conec perfectament aquesta situació. En qualsevol lloc, en qualsevol moment pot desconnectar i ja l'has perduda, no ho pot evitar.

M'ha costat acceptar aquesta tristesa quotidiana que li ha faltat ben poc per dur-nos a la ruptura. Però, contràriament, ens ha fet més forts, ens ha unit més i finalment avui, després d'aquesta dura prova que ens toca passar, podrem recuperar la pau, amb el nostre fill estimat a prop de casa.

Me la miro, segueix absent, li faig un petó a la galta i penso en tot el que hem passat, tot el que hem fet, tot el que hem deixat de fer, totes les discussions que hem tingut, tots els desenganys.

La conec, sé que plorarà, fa tant de temps que plora en silenci, quan no hi sóc, quan es pensa que no me'n adono, al llit. Però ara no li diré res, que plori, que plori tant com vulgui, ja s'ha acabat, vull que tot torni a ser com abans. Tots dos junts, amb un fill que reposi prop de casa, que puguem dur-li flors i fer-li companyia. Ara ens toca a nosaltres, la seva muntanya ens ho deu, ens l'ha robat durant deu llargs anys i ara reposarà aquí, sota la terra que el va veure créixer i sota l'escalf del nostre amor.

Està nerviosa, li conec els símptomes i ara està més que justificat. Veig que treu el diari de la bossa, un diari que no ha deixat d'escriure des que ell no hi és.

—És la darrera carta —em diu. I jo li faig un mig somriure, perquè em dol que em deixi, però ho entenc.

Escriu a sotragades, i només aixeca el cap de tant en tant per mirar la porta de sortida que continua tancada davant nostre. Les llàgrimes li llisquen per les galtes silenciosament i una ha anat a parar capriciosament damunt el paper, fent córrer la tinta.

Intento veure el que escriu, sabent que l'esforç serà inútil, perquè la seva lletra sempre m'ha estat impossible d'entendre. Fa un sospir profund, tanca el diari i l'abraça.

S'obre la porta.

—Ja el tenim aquí.

Pseudònim: Posidònia